

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. M.,**
nar., stát. příslušnost Ukrajina,
bytem

zastoupen: **Mgr. Petrem Václavkem,** advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterému nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zák. č. 325/1999 Sb., u azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá nedostatečné posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný podle něj nedostál povinnosti zásady materiální pravdy a skutkový stav věci zjistil nedostatečně, přičemž z něj následně dovodil nesprávné závěry. Rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce dále namítá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, kdy mělo dojít k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Nedostatky, které vedou k nezákonnosti rozhodnutí, jsou pak i ve výrokové části, která postrádá přesnost a určitost. Žalovaný podle žalobce vůbec nezkoumal azylové důvody a pouze konstatoval, že se žalobce snaží skrze žádost o mezinárodní ochranu legalizovat svůj pobyt. Žalobce se při výslechu vyjádřil, že ve vlasti mu může hrozit újma spočívající v nastoupení do vojenské služby respektive v hrozící sankci v případě jejího nenastoupení. Za účelem odvrátit povinnost vojenské služby žalobce ve vlasti změnil identitu. Žalovaný se podle žalobce k těmto okolnostem nevyjádřil, nezohlednil tak dostatečně tvrzení uvedená žalobcem, výslech by proveden velmi obecně.
3. Řízení ve věci trvá přes dva roky, žalobce proto namítá, že během této doby došlo toliko k doplňování podkladů, aniž by byl například žalobce vyslechnut. Žalovaný neuvedl relevantní skutečnosti k situaci v zemi původu a pouze odkázal na zprávy popisující danou situaci. Součástí podkladů není žádná konkrétní zpráva o následcích v případě nenastoupení v návaznosti na povolávací rozkaz. Na straně 3 rozhodnutí měl žalovaný žalobce seznamovat s dokumenty, které nebyly podkladem pro jeho vydání, takový postup je nepřípustný a způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný vycházel z toho, že rozkaz, který žalobce obdržel, je povolávací rozkaz k nastoupení vojenské služby, nijak však podle žalobce nezkoumal konkrétní okolnosti, zejména, že byl žalobce předvolán za účelem služby v rámci speciální protiteroristické jednotky. Nedostatečně posoudil podle žalobce žalovaný i možnost udělení doplňkové ochrany.
4. Dle žalobce žalovaný porušil § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť nevycházel z dostatečně přesných informací. Informace žalovaného byly neaktuální a nevyhovovaly požadavkům dle § 3 správního řádu. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nezákonné.
5. Žalovaný s námitkami žalobce nesouhlasí a oproti žalobci považuje rozhodnutí za zákonné a správné, přičemž odkazuje na obsah správního spisu a konstatuje, že v rámci správního řízení byly dodrženy veškeré zákonné požadavky, avšak žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, 13, 14, 14a ani 14b zákona o azylu. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav a opatřil si veškeré potřebné informace o situaci v zemi původu žalobce, zohlednil též všechna tvrzení uvedená žalobcem během řízení. Žalovaný poukázal na to, že výkon vojenské služby je občanskou povinností. Jelikož žalobce převzal povolávací rozkaz, bude trest odnětí svobody s ohledem k nenastoupení služby legitimní. Odmítnutí nastoupení vojenské služby není azylově relevantní důvod. Žalobce neuvedl žádné další skutečnosti, na základě kterých by mu bylo možné udělit azyl. K námitce, že žalovaný měl seznamovat žalobce s dokumenty, které nebyly podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost dne 17. 5. 2019 využít možnosti seznámit se s podklady po vydání rozhodnutí, přičemž této možnosti využil, avšak nevznnesl proti podkladům jakékoli námitky. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Žalobce je svobodný, bezdětný, zdravý, pravoslavného vyznání a bez politického přesvědčení. V ČR byl od roku 2002 několikrát. Ukrajinu opustil naposledy v roce 2015. Převzal jeden povolávací rozkaz, další dva již nepřevzal, na konci roku 2014 si změnil identitu na jméno M., neboť dle jeho tvrzení nějakou dobu trvá, než si orgány tuto změnu zaevidují a přijde mu další povolávací rozkaz na nové jméno. Žalobce se nechce vrátit na Ukrajinu, odmítá jít bojovat.
8. Dne 24. 7. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava žalobce, že by byl v případě návratu nucen bojovat na východě země a zároveň obava z postihu, neboť sice převzal povolávací rozkaz k výkonu vojenské služby, ale na tento výkon nenastoupil.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
11. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.
16. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí oproti žalobci považuje za zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný dostatečně seznatelným způsobem rozhodnutí odůvodnil, přičemž důvod pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Vycházel přitom z relevantních podkladů a zohlednil i všechna tvrzení uvedená v průběhu řízení žalobcem. Dle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Soud neshledal ani deficit ve vztahu k § 4 správního řádu, když ze spisu nevyplývá, že by žalovaný porušil zásadu služby veřejnosti a jednal s žalobcem jakkoli neadekvátně, žalovaný ani jinak nebránil žalobci, aby uplatňoval svá práva. Rozhodnutí žalovaného má všechny zákonem požadované náležitosti. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, kde mimo jiné uvedl, že „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.“ Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán se zabýval všemi podstatnými skutečnostmi relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Nelze ani nikterak zpochybňovat správní uvážení žalovaného, v žádném případě pak nelze hovořit o jeho libovůli a soud neshledal ani porušení § 2 odst. 4 správního řádu.
17. Soud se neztotožňuje ani s žalobní námitkou, že výslech žalobce byl proveden příliš obecně. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 10. 5. 2017 vyplývá, že žalovaný se žalobce tázal na celou řadu otázek, příkladmo lze uvést dotazy k jeho rodinným poměrům, osobním poměrům a celou řadu otázek ohledně jeho vlast, zejména, zda tam vnímal nějaké obavy z vážné újmy. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by žalovaný nedostatečně zohlednil jeho tvrzení ohledně odmítnutí nenastoupení vojenské služby. Ze zmíněného protokolu lze vyčíst opak, neboť žalovaný zkoumal okolnosti, které žalobce vedly jednak k odmítnutí služby, jednak též ke změně jeho identity.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

18. Informace, ze kterých žalovaný při posouzení vycházel, byly aktuální. Konkrétně vycházel z dokumentů, jejichž podrobný výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalobce měl navíc možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, což 17. 5. 2019 učinil, avšak nevzněl proti shromážděným podkladům žádné námitky. Co se týká následků nenastoupení vojenské služby v návaznosti na povolávací rozkaz, pak k tomu se žalovaný vyjádřil v rámci odůvodnění na stranách 4-5 tak, že branná povinnost a výkon vojenské služby představují základní státoobčanskou povinnost. Je proto legitimní, pokud by v případě jejího porušení žalobci hrozil trest. Žalovaný však konstatoval, že v případě žalobce je zde několik skutečností, které nasvědčují tomu, že mu žádný postih pro nenastoupení vojenské služby nehrozí. Předně žalobce uvedl, že si převzal povolávací rozkaz, přesto si bez problémů úředně změnil příjmení a následně si rovněž bez problému vyřídil i cestovní doklad a z vlasti vycestoval. Za liché považoval žalovaný i tvrzení žalobce, že si trvá nějakou dobu, než se vojenská správa dozví o změně příjmení, přičemž konkrétně žalovaný poukázal na to, že žalobce si příjmení měnil ke konci roku 2014, přičemž cestovní doklad na nové jméno si zajistil v březnu 2015 a vycestoval v červenci 2015. Žalovaný má proto za to, že za takovou dobu by se jistě už vojenská správa o změně jména dozvěděla. Žalovaný dále konstatoval, že uvedená změna příjmení daleko pravděpodobněji byla provedena z důvodu, že žalobci bylo v roce 2012 uloženo správní vyhoštění z ČR s původní identitou by tak nemohl uspět s žádostí o vízum do zemí EU. K tomu žalovaný dodal, že je tento postup mezi ukrajinskými občany běžnou praxí. Žalovaný uzavřel svou argumentaci tím, že pokud se vojenské správě podařilo žalobci doručit povolávací rozkaz a on jej převzal, nebyl by zde důvod, aby mu jej zasílala opakovaně znovu. Žalovaný se proto na základě těchto informací domnívá, že žalobci ve vlasti žádný postih nehrozí.
19. Žalovaný se rovněž podrobně zabýval otázkou možného pronásledování žalobce v případě jeho návratu do vlasti, a to v plně dostačujícím odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud shodně s žalovaným v žádném případě nerozporuje existenci konfliktu ve východní oblasti Ukrajiny. Žalobce žádné potíže se státními orgány ve vlasti ani netvrdil, naopak uvedl, že by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil v případě nějaký obtíží obrátit na ně, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 - 41 „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou.
20. Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování (a to i ve smyslu udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu), musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, možnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu. Je přitom zcela zřetelné, že tyto podmínky nebyly v případě žalobce splněny. Soud poukazuje na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit dále např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním. Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31 či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53.

21. Pokud jde o obavu ze služby v armádě a z toho vyvěrající obava žalobce o život, nejedná se o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: *„Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, č. j. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, č. j. 2 Azs 20/2008-69).“* I kdyby tedy žalobci skutečně hrozil postih za nenastoupení do výkonu vojenské služby, nebylo by toto důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
22. K otázce výkonu vojenské služby se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, kdy konstatoval, že *„pokud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní vojenské služby sloužit v zóně, a to pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Jak vyplývá z informací shromážděných ve spise, existuje na Ukrajině možnost náhradní (civilní) vojenské služby, tato služba je obvykle vykonávána v nemocnicích.“*
23. S těmito závěry Městský soud v Praze souhlasí a dále poukazuje na informaci OAMP „Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, Ukrajina“ ze dne 14. 9. 2018, v jejíž páté části se uvádí: *„... k výkonu základní vojenské služby byli povoláni muži ve věku 20 až 27 let. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin, pokud však povoláný nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o trestný čin odpírání, za který hrozí 2 až 5 let odnětí svobody. Kromě toho na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní, alternativní) vojenské služby a tato služba je obvykle vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit na vojenskou službu z náboženských důvodů. Vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě*

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

země (zóny ATO). V souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. minských dohod nebyla v roce 2016 ani v roce 2017 vyhlášena žádná další mobilizace.“ Akcentace žaloby ohledně obavy z účasti v zóně ATO v rámci vojenské služby je tak nedůvodná. Žalovaný se s touto námitkou řádně vypořádal na straně 8 napadeného rozhodnutí a zjištěný skutkový stav považuje soud za dostatečný, má oporu v obsahu správního spisu, jehož podklady jsou dostatečně aktuální. Podkladem v řízení o žádosti o azyl jsou obvykle pouze obecné, nikoli se konkrétně týkající žadatele, zprávy mezinárodních organizací a dotčených orgánů, aniž by tím byl zpochybněn zjištěný skutkový stav. Ve věci Salah Sheekh, rozsudek ESLP ze dne 1. 11. 2007, č. stížnosti 1948/04, v bodě 136 rozsudku ESLP uvedl, že aby bylo posouzení adekvátní, musí být podloženo informacemi ze spolehlivých a objektivních zdrojů, přičemž by mělo jít o různé zdroje pocházející od států, orgánů OSN i renomovaných nevládních neziskových organizací. Výše citovanou zprávu o struktuře ukrajinských jednotek v oblasti ATO soud považuje za dostatečně určitou. Se získáváním informací o zemích původu a konkrétních podkladech souvisí zásada specifická pro řízení o mezinárodní ochraně dle čl. 22 směrnice Rady č. 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, podle níž se informace nezískávají od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy. Zejména tedy nelze v průběhu řízení získávat informace od: státu původu; strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu; nebo nestátních původců pronásledování nebo vážné újmy (čl. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU). V souladu s § 19 odst. 2 zákona o azylu nebyl žalovaný oprávněn činit dotaz na ukrajinské úřady, zda žalobci byl doručen povolávací rozkaz do zóny ATO. Námitka nedostatečně zjištěného stavu je pouze obecná, shodně jako vytýkaná formálnost pohovoru se žalobcem. Žalobci nic nebránilo během správního i soudního řízení uvádět rozhodné skutečnosti, které mohly mít vliv na posouzení jeho žádosti. Přičemž azylový příběh žalobce byl zřejmý a nevyžadoval další doplnění s ohledem na výše uvedenou judikaturu. Soudu není zřejmé, v jakém smyslu měl žalovaný a tedy i soud přihlídnout ke změně identity žalobce, jejíž účel žalovaný spatřoval zejména ve vyloučení účinku zákazu pobytu. I kdyby žalobce činil změnu identity k tomu, aby nebyl donucen k výkonu vojenské služby nebo odsouzen za nevykonání vojenské služby, stále jde o azylově irelevantní důvody (viz. výše uvedená judikatura).

K námitce o stavu vězeňství na Ukrajině soud poukazuje na skutečnost, že Ukrajina byla s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů zařazena do seznamu bezpečných zemí dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, což implicitně vylučuje nepřijatelný stav vězeňství. Dané vyplývá i ze zprávy o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018. Zároveň soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, které se již podmínkami ukrajinského vězeňství zabývalo: „Podle zpráv ze země původu není ani neutěšená situace v ukrajinských věznicích závažná do té míry, že by představovala pro stěžovatelku a) hrozbu takové újmy, že by mohla být kvalifikována jako vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za kterou se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“ Žalovaný se stavem vězeňství nezabýval proto, že vyloučil možnost trestního stíhání žalobce. S tímto se soud ztotožňuje a to s ohledem na výše

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

uvedenou absenci mobilizace a že k výkonu základní vojenské služby byli povoláni muži ve věku 20 až 27 let (viz. informace OAMP ze dne 14.9.2018), přičemž žalobce se narodil v roce 1975.

24. Soud tak neshledává namítanou nepřekoumatelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nebo nezákonnost správního řízení.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců.
26. Správní řízení sice trvalo dva roky, avšak v samotné délce řízení soud nespatřuje nepřiměřenou újmu žalobce, jestliže po tuto dobu měl postavení žadatele o azyl a s tím spojené pobytové oprávnění. Zároveň byl žalobce v roce 2018 a 2019 seznámen s podklady a měl možnost se nejen k podkladům vyjádřit, což nijak relevantně nevyužil. Nebyl tak důvod pro jeho opakovaný výslech, jestliže nic nového neuvedl, což ostatně platí i pro soudní řízení.
27. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Nebyly shledány ani žádné okolnosti, které by umožnily žalobci udělit azyl dle § 13 či 14 zákona o azylu nebo doplňkovou ochranu dle §14a a 14b zákona o azylu.
28. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. 11. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.